

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci žalobce **A. ž. p.**, o. s., zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti **E. D., a. s.**, zastoupeného Radkou Neničkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Křižovnické nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2002, č. j. MHMP-137372/2001/VYS/Kz/Hn, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a stěžovatele E. D., a. s., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2004, č. j. 38 Ca 301/2002-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost stěžovatele E. D., a. s., **se z a m í t á .**
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o své kasační stížnosti částku 1 075 Kč, a to k rukám jeho advokáta do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Stěžovatel E. D., a. s., **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o své kasační stížnosti částku 1 075 Kč, a to k rukám jeho advokáta do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2002, č. j. MHMP-137372/2001/VYS/Kz/Hn, žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 7. 2001, č. j. OST4756/01/Jan, kterým byla povolena stavba přeložky inženýrských sítí S. plynovodů DN 500 v délce 95m a DN 700 v délce 215m na pozemku č. parc. 1858/2, 1869/3, 1869/4,

1866, 1865/1, 1865/2, 1864/1, 1859, 1864/2, 1868/1, 1867 v k. ú. V., zamítnuta stavba přeložky N. plynovodu IPE 225 v délce 395m a opěrné stěny a též žádost o povolení terénních úprav – násypového tělesa, rozhodnuto o námitkách účastníků řízení a stanoveny podmínky pro provedení stavby.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce namítal porušení § 11 odst. 1 tehdy účinného zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí, neboť vzhledem k podstatným změnám stavby mělo proběhnout doplňující posouzení vlivů na životní prostředí. Také nebyl posouzen zásah do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, přitom se jedná o jedno z obligatorních podkladových rozhodnutí pro stavbu jako celek i pro její jednotlivě projednávané stavební objekty či jiné součásti. V souborném stanovisku odboru životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2001 ani ve vyjádření odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 10 není otázka zásahu do krajinného rázu nebo přesvědčivé konstatování, že k takovému zásahu nemůže dojít, uvedena. Návazně tak byl porušen i § 126 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), příslušný orgán předepsaným způsobem neřešil otázku zásahu do krajinného rázu a stavební úřad tento nedostatek přehlédl a vydal stavební povolení. O vyvrácení odvolacího důvodu žalovaný ani nepokusil, zjevně tak nepřezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vyvěšeno do konce předepsané lhůty, tedy do 20. 8. 2001 (pondělí), jak vyplývá z § 27 odst. 2 správního řádu. Podle záznamu na straně 6 dotčeného rozhodnutí totiž bylo sejmuto v sobotu 18. 8. 2001. O dodržení lhůty chybí doklad, tvrzení úřadů, že doručeno bylo je nepřezkoumatelné. Toto konstatování bylo řádně a včas uplatněno v odvolání. Žalovaný tento bod řádně nepřezkoumal, v rozhodnutí o odvolání pouze tvrdí, že rozhodnutí bylo sejmuto dne 18. 8. 2001, a to bez jakékoli bližší úvahy o naplnění podmínek § 26 odst. 2 správního řádu. Závěrem namítl provedení obhlídky na místě žalovaným dne 11. 1. 2002. Takový úkon však správní řád ani stavební zákon nezná. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 4. 2004 rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný se totiž v rozporu s § 59 odst. 1 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobce týkající se neposouzení zásahu stavby do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stejně tak se žalovaný řádně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně; v odůvodnění pouze konstatoval, že rozhodnutí bylo doručeno v souladu s § 26 odst. 2 správního řádu veřejnou vyhláškou tak, že bylo vyvěšeno 3. 8. 2001 a sejmuto dne 18. 8. 2001. Důvodnou byla i námitka stran obhlídky na místě, provedené žalovaným dne 11. 1. 2002. V § 32 odst. 2 správního řádu jsou sice podklady pro rozhodnutí ve správním řízení uvedeny pouze demonstrativně, z obsahu spisu však není patrné, zda byli s výsledky zjištění správního orgánu, učiněných při obhlídce na místě samém, účastníci řízení seznámeni ve smyslu § 33 správního řádu. Žalobce se k tomuto podkladu rozhodnutí ani ke způsobu jeho zjištění nemohl vyjádřit, ani případně navrhnout jeho doplnění. Takové porušení procesních práv žalobce mohlo mít vliv na věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud tak rozhodnutí žalovaného zrušil jak z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, tak kvůli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s.].

Proti zrušujícímu rozsudku městského soudu podal žalovaný včas kasační stížnost založenou na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Namítl, že napadený rozsudek je nesrozumitelný. Na straně 2 druhém odstavci odůvodnění je uvedeno, že se žalovaný vyjádřil i k odvolacím námitkám žalobce. V rozporu s tím pak městský soud uvedl, že nezákonnost správního řízení spatřuje v tom, že se žalovaný k odvolacím námitkám žalobce nevyjádřil.

Dále uvedl, že podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny třeba jen ke stavbám, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz. Předmětem správního řízení byla pouze přeložka plynovodu, která se bude nacházet pod úrovní terénu, taková stavba však v žádném případě nemůže krajinný ráz snížit ani změnit. Navíc veškeré tyto námitky žalobce uplatnil v územním řízení, kde o nich také bylo rozhodnuto. Nemohlo tak dojít ke zkrácení procesních práv žalobce. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. 7 A 85/2001, podle něhož je třeba, aby se odvolací orgán vypořádal pouze s právně relevantními odvolacími námitkami. Předmětná odvolací námitka však byla v dané věci naprosto irelevantní.

Co se týče otázky řádného doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jasně uvedl, z jakých důvodů neshledal v tomto směru v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení. Žalobce v odvolání blíže nerozvedl, proč by rozhodnutí nemělo být řádně doručeno, nebylo proto důvodu, aby se žalovaný k této otázce vyjadřoval nad rámec odvolací námitky. Žalovaný dále setrval na tom, že rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno řádně. Z odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevyplývá, jak soud tuto otázku posoudil a není tedy jasné, jakým právním názorem by měl být žalovaný v dalším řízení vázán.

K otázce provedení obhlídky na místě stavby dodal, že se nejedná o nezákonnost. Při obhlídce byl učiněn toliko závěr, že se stavbou nebylo započato, tato okolnost přitom byla v řízení nesporná. Žádné další závěry žalovaný z tohoto úkonu nedovozoval, byl totiž proveden jen pro lepší přehled pracovníků odvolacího orgánu o místě stavby. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání je jasně uvedeno, že další závěry byly učiněny na základě spisového materiálu, který byl všem účastníkům řízení k dispozici. Není proto jasné, k jakým zjištěním by se mohli účastníci řízení vyjadřovat, pokud by k tomu dostali příležitost.

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Včasnou kasační stížnost podal také stěžovatel E. D., a. s. (dále též stěžovatel). Ke svému oprávnění k podání kasační stížnosti uvedl, že podle § 34 s. ř. s. měl být v řízení před městským soudem osobou zúčastněnou na řízení. Bohužel však nebyl k tomuto řízení přizván. Důvodnost svého procesního postavení dokládá skutečností, že je stavebníkem a investorem výstavby O. k. c. E. (O. E.) v P. 10 V., což vyplývá ze soudního a správních spisů, a tedy nejen rozsudek, ale i předcházející soudní a správní rozhodnutí se přímo dotýkají jeho práv.

Svou kasační stížnost založil na důvodech dle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Uvedl zejména, že rozsudkem a jemu předcházejícím řízením byl zkrácen na svých právech,

nebyl totiž k tomuto řízení přizván a nemohl tedy hájit svá práva. Nemohl soudu oznámit svůj záměr účastnit se řízení, neboť o něm nebyl vůbec informován, i o rozsudku se dozvěděl zcela náhodně. Dotčenému soudu mělo být zřejmé, že stěžovatel jako stavebník a investor je osobou, jejíž práva by mohla být v řízení dotčena a ovlivněna, a to i přes to, že žalobce ho jako osobu zúčastněnou na řízení neoznačil. Řízení před soudem tak bylo zatíženo vadou, jelikož se ho stěžovatel nemohl zúčastnit a byl tudíž zkrácen na svých právech.

Co se týče věcných námitek, uvedl, že městský soud řádně nevyjádřil svůj právní názor a pouze zavázal žalovaného, aby v dalším řízení vycházel z výkladu právních otázek, které v odůvodnění rozsudku učinil. Rozsudek též obsahuje vnitřní rozpor, když na jedné straně soud uvedl, že se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám účastníků řízení, na druhé straně však napadenému rozhodnutí takový nedostatek vytýká.

Názor soudu o pochybení žalovaného spočívající v nevypořádání se s námitkou posouzení zásahu stavby do krajinného rázu je dle stěžovatele nesprávný. Stavební povolení se týkalo pouze přeložek, které jsou uloženy výlučně pod zemí a tudíž ráz krajiny nijak nenarušují, nemění, ani do něj nezasahují. Kvůli charakteru stavby tak o zásahu stavby do krajinného rázu nelze vůbec hovořit. Měl-li žalobce na mysli možný zásah O. E. do krajinného rázu, mělo se zkoumání této skutečnosti stát předmětem samotného řízení o umístění stavby (což se také stalo), nikoliv řízení o vydání dílčích stavebních povolení.

Námítka žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo řádně doručeno, byla pouhým konstatováním, které žalobce dále nerozvedl, není tedy zřejmé, z jakého důvodu na takový závěr poukazuje.

Ohledně námítky o obhlídce na místě uvedl, že zákon dává pouze demonstrativní výčet podkladů správního rozhodnutí. Návštěva míst, jež jsou předmětem správního řízení, se stává obvyklou praxí správních orgánů a napomáhá jim v lepší orientaci v situaci. Ze správního spisu nevyplýval žádný podklad pro rozhodnutí, který by se o tuto obhlídku na místě opíral, je tedy s podivem, k čemu konkrétně by se chtěl žalobce vyjadřovat.

Závěrem dodal, že stavba předmětných přeložek již byla na základě pravomocného stavebního povolení řádně provedena a dokončena.

Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření k oběma kasačním stížnostem ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnosti nedůvodnými.

Nejdříve se přitom zabýval kasační stížností žalovaného.

Ten v první řadě namítl nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť městský soud v odůvodnění uvedl, že se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám účastníků řízení a tedy i žalobce, aby vzápětí shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného v tom,

že se žalovaný k odvolacím námitkám žalobce nevyjádřil. K tomuto poněkud účelově uplatněnému stížnému bodu nutno poukázat na strukturu odůvodnění napadeného rozsudku, z níž je zjevně patrné rozdělení na část popisnou a část hodnotící či nalézací. Je sice pravdou, že městský soud použil v části popisné částečně nepřesného vyjádření, jeho hodnotící závěr, který nelze směřovat s rekapitulací správního řízení, je však jednoznačně vyjádřen právě v druhé části odůvodnění. Vyhováním takovéto námitce, založené na pouhém vytržení zdánlivě rozporných tvrzení z kontextu, by se Nejvyšší správní soud dopustil neakceptovatelného přepjatého formalismu.

Pro danou věc je podstatné posouzení otázky, zda je vskutku napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak shledal městský soud.

Rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů, a to jak z hlediska skutkového, tak právního, tedy které konkrétní skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, zda a proč přihlédl či nepřihlédl k tvrzením a důkazům navrženým či předloženým odvolatelem, pod kterou právní normu zjištěný skutkový stav subsumoval (§ 46, § 47 odst. 3 správního řádu). Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, tedy nevyporádá-li se vyčerpávajícím způsobem s námitkami odvolatele uvedenými v odvolání, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Co se týče prvního důvodu nepřezkoumatelnosti, žalobce v odvolání pod bodem 3. uvedl, že *„nebyl posouzen zásah do krajinného rázu mohutné stavby centra, a to ani pro potřeby územního řízení, ani nyní pro potřeby řízení stavebního. Chybí tedy jedno z obligatorních podkladových rozhodnutí pro stavbu jako celek i pro její jednotlivé projednávané stavební objekty či jiné součásti. Toto rozhodnutí se předkládá podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. k umístování a povolování staveb.“* V rozhodnutí žalovaného však k této námitce jakákoliv úvaha žalovaného nebo jeho vyjádření či zhodnocení chybí. S tímto závěrem městského soudu však žalovaný v kasační stížnosti ani nepolemizoval, když poukázal na skutečnost, že předmětem správního řízení bylo stavební povolení stavby pouhé přeložky plynovodu, která se bude nacházet pod úrovní terénu, a taková stavba nemůže v žádném případě krajinný ráz snížit ani změnit, odvolací námitka tak dle žalovaného nebyla ve věci relevantní a to, že se k ní nevyjádřil, nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001-39, publ. pod č. 499/2005 Sb. NSS, podle něhož souhlasné nebo nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody k umístování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení vedeném tímto orgánem z vlastního podnětu, z podnětu jiného správního orgánu nebo na návrh účastníka řízení. Správní orgán, který rozhoduje o umístění či povolení stavby, nebo o jiné činnosti, musí vycházet ze spolehlivého zjištění, zda jimi může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu. Tuto skutečnost však může spolehlivě zjistit pouze z rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Umísťuje-li se do již zastavěné krajiny stavba, která nijak nevybočuje svými parametry nebo je z větší části skryta pod zemí, popř. je-li ve stavebním řízení rozhodováno o povolení takové stavby, je vysoce pravděpodobné, že krajinný ráz snížen či změněn nebude.

Ani v těchto případech však nelze vyloučit, že možnost takového zásahu vyjde později najevo. O relevanci předmětného odvolacího bodu tak nemůže být pochyb. Jestliže se k němu žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nijak nevyjádřil, učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Žalovaný dále namítl, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal s otázkou řádného doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když jasně uvedl, z jakých důvodů v tomto směru neshledal v postupu tohoto orgánu pochybení. Žalobce v odvolání pouze stroze konstatoval, že řádně doručeno nebylo, žalovaný tak neměl důvod, aby tuto otázku podrobněji rozváděl.

Toto tvrzení žalovaného však není pravdivé. Žalobce v předmětném odvolání totiž nejen „stroze“ tvrdil, že nebylo řádně doručeno, ale toto své tvrzení též opatřil skutkovými důvody, tedy konkretizací skutkových okolností zachycených ve správním spisu, zřetelně odlišitelných od jiných skutkových okolností obdobné povahy. Z těchto skutkových důvodů bylo zároveň patrné, jaké aspekty těchto okolností považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti. Konkrétně uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručované veřejnou vyhláškou, bylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu dne 3. 8. 2001. Bylo by tedy doručeno dne 18. 8. 2001, to však byla sobota, pročež posledním dnem vyvěšení a zároveň dnem doručení byl první pracovní den poté následující, tedy pondělí 20. 8. 2001. Záznam na straně 6 dotčeného rozhodnutí, podle něhož bylo rozhodnutí sejmuto v sobotu 18. 8. 2001, označil jako nevěrohodný a dodal, že chybí doklad o vyvěšení rozhodnutí do konce předepsané lhůty, tedy do 20. 8. 2001. Žalobce tyto skutečnosti sice výslovně nevztáhl k žádnému určitému ustanovení zákona, z procesních předpisů však ani nevyplyvá, že by tak musel udělat, a to tím spíše, že podle § 59 odst. 1 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu (princip úplné apelace). Jak uvedeno již výše, povinností odvolacího orgánu je též vypořádat se vyčerpávajícím způsobem s námitkami odvolatele uvedenými v odvolání.

Žalovaný však v napadeném rozhodnutí na předmětnou námitku reagoval pouhou negací, když uvedl, že „rozhodnutí bylo doručeno v souladu s ustanovením § 26 odst. 2 správního řádu veřejnou vyhláškou tak, že bylo vyvěšeno 3. 8. 2001 a sejmuto dne 18. 8. 2001“. Důvody, proč je žalobcovo tvrzení liché, mylné či proč se na daný případ nevztahuje, však v rozhodnutí chybí. Deklarováním nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů městský soud jednoznačně vyjádřil, jak danou otázku posoudil a jak by měl žalovaný dále postupovat. Shledá-li totiž soud nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neposuzuje danou otázku věcně, ale pouze zaváže žalovaného k odstranění této vady, tedy k tomu, aby rozhodnutí opatřil řádnými důvody. Věcným posouzením by v takovém případě soud nepřípustně zasahoval do působnosti a rozhodovací pravomoci žalovaného.

Nejvyšší správní soud se tak se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ztotožnil.

Co se týče provedení obhlídky na místě stavby pracovníky odvolacího orgánu, nutno souhlasit se závěrem městského soudu, že žalobce i další účastníci řízení nebyli v rozporu s § 33 správního řádu s tímto podkladem rozhodnutí seznámeni a nemohli se tak k němu a ke způsobu jeho zjištění vyjádřit. Nicméně v daném případě by tato vada, vzhledem k nespornému závěru, který žalovaný z tohoto úkonu učinil (totiž že se stavbou nebylo započato), sama o sobě neměla vliv na zákonnost správního rozhodnutí o věci samé.

Městský soud tak v tomto bodě pochybil, pokud tuto vadu označil jako podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a též na jejím základě rozhodnutí žalovaného zrušil. Na výrok rozsudku však tato vada řízení před soudem nemohla mít vzhledem ke správně deklarované nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vliv.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval obsahem kasační stížnosti stěžovatele E. D., a. s. a shledal, že městský soud zatížil řízení vadou, když v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyzval stěžovatele, aby jakožto stavebník a investor (a tedy účastník správního řízení) ve stanovené lhůtě oznámil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a zamezil tak jeho účasti na předmětném řízení. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobce v žalobě žádnou takovou osobu neoznačil, neboť postavení stěžovatele coby případné osoby zúčastněné na řízení bylo jednoznačně patrné ze správního spisu. Z uvedeného ustanovení vyplývá povinnost soudu k aktivnímu postupu při zjišťování okruhu potenciálních osob zúčastněných na řízení, zde bude hlavním vodítkem otázka účastenství na správním řízení zjištělná ze správního spisu, a tedy i při vyrozumívání vytipovaných osob ve smyslu dotčeného ustanovení.

Tato vada však v daném případě neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a to kvůli nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (viz výše). Městský soud zrušil toto rozhodnutí sice k žalobním bodům, jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. č. 272/2004, č. 359/2004, č. 523/2005 Sb. NSS), trpí-li rozhodnutí správního orgánu tak závažnou vadou řízení, která brání jeho přezkoumání soudem v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), zruší soud rozsudkem napadené rozhodnutí pro vady řízení i bez návrhu. Závažnou vadou řízení je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. též nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k této vadě by tudíž městský soud přihlédl z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by žaloba na takové vady nepoukazovala. Z toho plyne, že i kdyby stěžovateli bylo umožněno uplatňovat v řízení před soudem práva osoby zúčastněné na řízení, nemělo by to s ohledem na výše uvedené vliv na výsledek řízení, došlo by taktéž ke zrušení předmětného rozhodnutí. Procesní práva stěžovatele tak sice byla dotčena, avšak nikoli v míře ovlivňující zákonnost napadeného rozsudku.

Další stížní body kasační stížnosti stěžovatele jsou shodné s důvody kasační stížnosti žalovaného, Nejvyšší správní soud proto pro stručnost odkazuje na příslušnou předchozí část odůvodnění.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalovaného i stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti žalovaného plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 3. 9. 2004, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 1 000 Kč a 1 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 1 075 Kč. Žalobce dále dosáhl plného úspěchu v řízení o kasační stížnosti stěžovatele E. D., a. s., a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči

stěžovateli. Tyto náklady řízení byly stanoveny podle výše uvedených hledisek taktéž v celkové výši 1 075 Kč. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu